

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **K.R.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 16 października 2024 r. kasacji Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu

z dnia 23 czerwca 2020 r., sygn. akt II K 1951/19,

uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
zawartego w pkt III i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania.

Małgorzata Gierszon Jerzy Grubba Kazimierz Klugiewicz

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2020 r. wydanym w sprawie II K 1951/19 Sąd Rejonowy w Radomiu uznał K.R. za winnego tego, że: w okresie od 2016 r., daty bliżej nieustalonej do dnia 24 czerwca 2019 r. w R. znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną P.R. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu bezpodstawnie wszczynał w miejscu zamieszkania awantury, podczas których wyzywał ją słowami

wulgarnymi i obelżywymi, popychał, szarpał, a także uderzał pięścią w głowę, twarz, przyduszał oraz przytrzasnął rękę w futrynie, to jest czynu z art. 207 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu skazał go za ten występki na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie tej kary warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną P.R., na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 5 sierpnia 2020 r., nie był przez strony zaskarżony.

Kasację od tego wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu wniósł - w trybie art. 521 k.p.k. - Prokurator Generalny. Zaskarżył go na korzyść skazanego, w zakresie orzeczenia o środku karnym z art. 41a § 1 k.k. (pkt III części dyspozytywnej), zarzucając:

rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 41a wobec oskarżonego K.R. środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną P.R., bez wskazania okresu obowiązywania tego środka, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. wskazuje, że zakazy wymienione w art. 39 pkt 2-2b k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15, co obliuguje sąd do określenia czasokresu obowiązywania środka karnego

i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co pozwoliło rozpoznać ją w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Zaskarżony nią wyrok bezspornie został wydany z rażącym naruszeniem przepisów prawa karnego materialnego, wskazanych w zarzucie kasacji, które to uchybienie - z racji swojego charakteru - miało istotny wpływ na jego treść. Sąd Rejonowy orzekając w pkt III części dyspozytywnej wyroku wobec skazanego, na podstawie art. 41a § 1 k.k. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną P.R., wbrew obowiązкови wynikającemu z treści art. 43 § 1 k.k., jednocześnie nie określił czasu obowiązywania tego środka karnego. Tym samym uczynił wykonywanie go wobec skazanego bezterminowym, wbrew treści art. 39 pkt

2b k.k. To sprawia, że rozpoznawana kasacja została wniesiona na korzyść skazanego, skoro będące jej przedmiotem rozstrzygnięcie jako pozbawione terminowego określenia zastosowanego nim wobec skazanego środka karnego może skutkować obowiązkiem jego realizacji przez niego - bez żadnych granic czasowych. W tej stwierdzonej sytuacji rażące naruszenie wskazanych w zarzucie kasacji przepisów przez Sąd Rejonowy jawi się jako oczywiste, tak jak i istotność wpływu tego uchybienia na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Tym bardziej w sytuacji w której w związku z ustawowym wymogiem określenia w wyroku, jak długo zakaz ma obowiązywać, wykluczona jest możliwość precyzowania dopiero w postępowaniu wykonawczym okresu zakazu. Czasu obowiązywania zakazu nie da się więc określić wykorzystując dyspozycję art. 13 § 1 k.k.w. i zasadę *in dubio pro reo*" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2008 r., V KK 256/08, a także wyrok tego Sądu z dnia 21 lutego 2021 r., IV KK 520/20).

Stąd należało uznać oczywistą zasadność kasacji Prokuratora Generalnego, a w konsekwencji, uchylić wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu w zaskarżonej części, to jest co do rozstrzygnięcia zawartego w pkt III jego części dyspozytywnej i w tym zakresie przekazać, temu Sądowi, sprawę do ponownego rozpoznania.

W toku tych czynności Sąd będzie miał na względzie powyższe wnioski i spostrzeżenia.

Z tych to powodów orzeczono jak wyżej.

Małgorzata Gierszon Jerzy Grubba Kazimierz Klugiewicz

[ms]